

Asisko gutuna

2020ko apirila

KONFINAMENDURAKO ALE BEREZIA

138. zenbakia

Hilabete honetan hausnarketa berezi bat partekatu nahi dugu zuekin. Pairatzen ari garen pandemia da gure kezkarako gai nagusia, elkarrizketarako gai nagusia, eta otoitz egiteko gaia ere izatea nahi dugu.

Horregatik, Frantzisko aita santuaren homilia irakurtzera gonbidatzen zaituztegu, pandemiaren amaierako otoitz bat dela eta. Lehenik eta behin, iradokitzen den testu ebanjelikoa eskaintzen dizuegu.

Ebanjeliotako testua: Mk 4,35-41

Egun berean, ilunabarrez, Jesusek bere ikasleei esan zien: «Goazen aintziraz beste aldera».

Jende-taldea utzirik, zegoen txalupan bertan eraman zuten Jesus, beste zenbait ontzi ere harekin batera bazen arren. Hortan, haize-bolada zakarra atera zuen, eta uhinek txalupa jotzen zuten, ia urez betetzeraino. Jesus, berriz, txopan lo, buruko baten gainean. Esnarazi eta esan zioten:

–Maisu, ez al dizu axola gu galtzeak?

Hark, esnaturik, haserre egin zion haizeari, eta aintzirari esan:

–Hago isilik! Geldi!

Gelditu zen haizea eta barealdi handia egin zen. Jesusek esan zien:

–Zergatik beldur hori? Nolatan duzue oraindik hain sinesmen gutxi?

Beldur-ikaraz gelditu ziren, elkarri esanez: «Nor ote dugu hau, esana egiten baitiote haizeak eta aintzirak ere?»

Gogoetarako gaia

"Ilunabarrez" (Mk 4,35). Horrela hasten da entzun dugun Ebanjelioa. Duela aste batzuetatik badirudi dena ilundu dela. Iluntasun trinkoak gure plaza, kale eta hiriak estali ditu; gure bizitzaz jabetzen joan da, dena goratzen duen isiltasun batez eta bere urratsean dena geldiarazten duen hutsune mingots batez betez: airean haztatzen da, keinuetan sentitzen da, begiradek esaten dute. Beldurtuta eta galduta aurkitzen gara. Ebanjelioko ikasleak bezala, ustekabeko ekaitz amorratu batek harrapatu gaitu. Txalupa berean gaudela konturatu gara, denok hauskor eta noraezean; baina, aldi berean, garrantzitsuak eta beharrezkoak, denak elkarrekin arraunean egitera deituak, denak elkar kontsolatu beharrean. Txalupa honetan, denok gaude. Ahots bakarrarekin eta larritasunez hitz egiten duten dizipulu horiek bezala: "ez al dizu axola gu galtzeak" (ik. 1, 38), guk ere deskubritu dugu ezin dugula bakoitza gure kabuz jarraitu, elkarrekin baizik.

Erraza da istorio honekin identifikatzea, zailena Jesusen jarrera ulertzea da. Ikasleak, jakina, asaldaturik eta etsita zeuden bitartean, bera txopan zegoen, lehen hondoratzen ari zen txaluparen zatian. Eta, zer egiten du? Airea eta zalaparta gorabehera, lasai dago lo, Aitaren konfiantzaz (Jesus lotan agertzen den Ebanjelioko aldi bakarra da). Esnatu eta haizea eta urak baretu ondoren, aurpegiratze tonu batekin zuzendu zitzaizen dizipuluei: "Zergatik duzue beldurra? Oraindik ez duzue federik? "

Saia gaitzen ulertzen. Zertan datza Jesusen konfiantzari kontrajartzen zaion dizipuluen fede falta? Harengan sinistu zuten etengabe; izan ere, dei egin zioten. Baina ikus dezagun nola aipatzen duten: "Maisu, ez al zaizu axola gu galtzeak?" (V. Or.). Ez zaizu axola: pentsatu zuten Jesus ez zitzaiera interesatzen, ez ziela arretarik jartzen. Gure artean, gure familietan, gehien mintzen duena zera esaten dugunean da: "Ez al zaizu axola?". Ekaitzak bihotzean sortzen duen esaldia da. Jesus ere astindu du, berari inori baino gehiago axola zaiolako. Izan ere, behin dei eginda, bere dizipulu mesfidatiak salbatzen ditu.

Ekaitzak agerian uzten du gure ahultasuna, eta agerian uzten ditu gure agendak, gure proiektuak, errutinak eta lehentasunak eraikitzeke erabili genituen segurtasun faltsu eta alferrikako horiek. Gure bizitzari eta Komunitateari jaten, eusten eta indarra ematen dion hori lo eta abandonatuta nola utzi dugun erakusten digu. Ekaitzak agerian jarri ditu gure herrien arimak baztertzeko eta ahazteko ahalegin guztiak; gure sustraietara jotzeko eta gure zaharren oroimena gogoratzeko gai ez diren ohiko errutina "salbatzaileak" erabiliz anestesiatzeko saio ho-

riek guztiek ezbeharrari aurre egiteko behar den immunitatea kendu digute. Ekaitzarekin batera, gure egoak beti itxuratzeke irrikaz mozorrotzen ditugun estereotipo horien makillajea erori da; eta agerian utzi du, beste behin ere, ihes egin ezin diogun eta nahi ez dugun partaidetza hori, anai-arreben kidesun hori. "Zergatik duzue beldurra? Oraindik ez duzue federik? ". Jauna, gaur arratsaldean zure Hitza denoi dago zuzenduta. Gure munduan, guk baino gehiago maite duzun munduan, azkar egin dugu aurrera, indartsu eta edozertarako gai sentituz. Irabazi-gosez, gauzek zurrupatu egin gaituzte eta presak nahastu. Ez gara zure deien aurrean gelditu, ez gara munduko gerra eta bidegabekerien aurrean esnatu, ez dugu pobreen eta gure planetaren garrasi gaixo larria entzun. Ikaragaitz jarraitu dugu, mundu gaixo batean beti osasuntsu irauten pentsatuz. Orain, itsaso astunetan gauden bitartean, erregutzen dizugu: "Esnatu, Jauna".

"Zergatik duzue beldurra? Oraindik ez duzue federik? ". Jauna, dei bat egiten diguzu, fedeari dei bat. Fede dei hau ez da hainbeste zu existitzen zarela sinestea, zugana joatea eta zugan konfiantza izatea baino. Garizuma honetan zure premiazko deia entzuten da: "Itzul zaitezte niregana bihotz bihotzez" (JL 2,12). Probaldi hau aukera bat egiteko une modura hartzera deitzen gaituzu. Ez da zure epaiketaren unea, gure judizioarena baizik: benetan balio duenaren eta gertatzen denaren artean aukeratzeko unea, beharrezkoa dena eta ez dena bereizteko. Bizitzaren norabidea zugana, Jauna, eta besteengana itzultzeko garaia da. Eta hainbat bidaia-kideri begira egon gaitezke, beldurraren aurrean bizitza bera emanez erreazionatuz, eredugarriak baitira. Espiritu isuriaren indar eragilea da, entrega ausart eta eskuzabaletan islatua. Espirituaren bizitza da, egunkarietako eta aldizkarietako azaletan eta azken ikuskizuneko pasabide handietan azaltzen ez diren eta normalean ahaztuta dauden pertsona arruntek gure bizitzak ehuntzen eta sostengatzen dituzte. Baina, zalantzarik gabe, gure historiako gertaera erabakigarriak idazten ari dira gaur egun pertsona horiek: medikuak, erizainak, supermerkatuetan produktuak birjartzeaz arduratzen direnak, garbitzaileak, zaintzaileak eta inor ez dela bere kabuz salbatzen ulertu duten hainbeste pertsona... Gure herrien benetako garapena neurtzen duen sufrimenduaren aurrean, Jesusen apaiz otoitza deskubritu eta espermentatzen dugu: "Izan daitezela denak bat" (JN 17,21). Zenbat jendek erakusten duen egunero pazientzia eta itxaropena, izua erein baino, erantzukidetasuna zabalduz. Zenbat gurasoek eta aitona-amonek erakusten diete gure haurrei, keinu txiki eta egunerokoekin, nola aurre egin krisi bati, errutinak berregokituz, begiradak altxatuz eta otoitza bultzatuz. Zenbat lagunek egiten duten otoitz eta denon alde eskatzen. Otoitza eta zerbitzu isila dira gure arma garaileak.

"Zergatik duzue beldurra? Oraindik ez duzue federik? ". Fedearen hasiera salbazioa behar dugula jakitea da. Ez gara buruaskiak; bakarrik hondoratu egingo gara. Jauna behar dugu, antzinako marinelek izarrak bezala. Jesus gure bizitzako txalupara gonbidatuko dugu. Eman diezaiogun gure beldurra, garaitu dezan. Dizipuluek bezala, espermentatuko dugu, bera ontzian dela, ez dela hondoratzen. Zeren hau baita Jainkoaren indarra: gertatzen zaigun guztia on bihurtzea, baita txarra ere. Baretasuna ekartzen du gure ekaitzetan, Jainkoarekin bizitza ez baita inoiz hiltzen. Jaunak geldiarazi egiten gaitu eta, gure ekaitzaren erdian, iratzartzera eta elkartasun eta itxaropen hori aktibatzerako gonbidatzen gaitu, guztia hondoratzen ari dela dirudien ordu hauetan sendotasuna, euspina eta zentzua emateko gai dena. Jainkoa esnatzen da gure fedea iratzartzeko eta animatzeko. Aingura bat daukagu: bere gurutzean salbatuak izan gara. Lema bat dugu: bere gurutzean erreskatatuak izan gara. Itxaropen bat dugu: bere gurutzean sendatu eta besarkatuak izan gara, inork eta ezerk ez gaitzan banandu bere maitasun askatzailearengandik. Afektuen eta topaketen gabezia sufritzen ari garen isolamenduaren erdian, hainbeste gauzaren gabezia espermentatuz, entzun dezagun beste behin salbatzen gaituen iragarpena: berpiztu egin da eta gure ondoan bizi da. Jaungoikoak, bere gurutzetik, zain dugun bizitza berraurkitzen laguntzen digu, erreklamatzeko gaituztenei begiratzen, bizi dugun grazia indartzen, aitortzen eta sustatzen. Ez dezagun itzali sugar ketsua (ik. Is 42,3), ez dadila inoiz gaixotu, eta utz diezaiogun itxaropena berpizten.

Bere Gurutzea besarkatzea, orainaldiko nahigabe guztiak besarkatzera animatzea da, une batez gure ahalguztiduntasun eta jabego grina alde batera utziz, Espirituak bakarrik sor dezakeen sormenari lekua emateko. Guztiak deituta sentitzeko espazioak sustatzera animatzea da, eta abegikortasun-, anaitasun- eta elkartasun-modu berriak ahalbidetzea. Bere Gurutzean salbatuak izan gara itxaropenari ostatu emateko eta bera izan dadin gu zaintzen eta zaintzen lagunduko diguten neurri eta bide posible guztiak indartu eta sostengatzen dituen. Jaungoikoak besarkatu, itxaropena besarkatzeko. Hori da fedearen indarra, beldurretik askatu eta itxaropena ematen duena.

"Zergatik duzue beldurra? Oraindik ez duzue federik? ". Anai-arreba maiteak: Pedroren harrizko fedearen berri ematen duen leku honetatik, gaur arratsaldean Jaunaren esku utzi nahi zintuzketet guztiok, herriaren osasun eta itsaso haserrean izar den Ama Birjinaren bitartez. Erroma eta mundua besarkatzen dituen kolomadi honetatik, jaitsi dadin zuengana, besarkada kontsolagarri bat bezala, Jainkoaren bedeinkapena. Jauna, bedeinkatu mundua, eman osasuna gorputzei eta kontsolatu bihotzak. Beldurrik ez izateko eskatzen diguzu. Baina gure fedea ahula da, eta beldur gara. Baina zuk, Jauna, ez gaitzazu utzi ekaitzaren eraginez. Errepikatu berriro: "Ez izan beldurrik". Eta guk, Pedrokekin batera, "Zugan deskargatzen dugu gure estutasun guztia, zuk zaintzen gaituzulako" (cf. 1 p 5,7).